

Applaus

Gepubliceerd op: 15 april 2020

Geschreven door: Martha, groepsleider bij de Van der Hoeven Kliniek

Lekker luiëren op het strand met een zomers biertje. Limoentje erbij, prima. Dat was mijn associatie met het woord 'corona', pré COVID-19. In enkele weken tijd is dit niet alleen bij mij als sneeuw voor de zon verdwenen. Het coronabiertje op het strand heeft voor ons allemaal plaats moeten maken voor een doodeng virus dat de wereld in zijn greep houdt. Winkels zijn gesloten, wees vooral thuis, en verdorie-nog-aan-toe mensen, houd nou alsjeblieft die anderhalve meter afstand! Dan hoeft het allemaal niet lang te duren.

Massaal klapte Nederland op 17 maart voor de vitale beroepen, vuurwerk was zelfs vanaf mijn balkon te zien. Want waar zou Nederland zonder ons de mensen in de zorg - mensen van vitaal belang, zijn in deze tijd? De zorg bleef er bescheiden, zelfs wat ongemakkelijk, onder. Mijn collega's in de kliniek reageerden niet anders; 'Ik doe gewoon mijn werk, maar best leuk, dat applaus.' Maar toen liet de eerste lenteson zich zien en werd het applaus vervangen door massale strandwandelingen.

Meer en meer hoor ik mijn collega's en mijzelf uitspraken doen van verbazing en woede naar aanleiding van foto's van groepen mensen die zich niet aan de regels van het RIVM houden en die op sociale media circuleren. Nog steeds passeren de coronafeestjes en tequilaparty's met regelmaat de revue op het nieuws. Is het naïviteit? Is het egoïsme, of struisvogelgedrag? Of een mix aan factoren?

Daar zal ik geen uitspraken over doen, maar wat ik wel weet is dat ik trots ben dat wij het virus wel serieus nemen. En hoe! Schaduwoosters die in elkaar worden gezet, collega's die ondersteunen bij de medische dienst, collega's die invallen als er uitval door ziekte is en coronaprotocolen die door de medische dienst uit de grond gestampt worden.

Maar ook een applaus voor de patiënten die de rust bewaren in een tijd van waanzin. In een tijd waarin geen enkele intramurale patiënt op verlof mag. Een tijd waarin ze het moeten doen zonder bezoek van hun netwerk. En een tijd waarin ze met ziekteverschijnselen geduldig op kamer blijven en protocollen serieus nemen.

Bij deze een applaus voor mijn collega's, maar ook voor de patiënten. Want we maken er toch maar iets van met z'n allen. En dat doen we best goed. Zet 'm op. En houd nog even afstand allemaal.